

אחרי שש שנים שבהן ציירה מיכל ביבר בתוך מקלט מתחת לאדמה, היא עברה לצייר בסטודיו מואר מעל לשוק הכרמל. ביבר, בוגרת "בצלאל", החלה לצייר מתוך התבוננות מאז לימודיה ב"תחנה". הסטודיו המואר שלה משמש כמעבדת מחקר של אור וצל, חלל וצבע. את המחקר שלה היא עושה תוך התבוננות חסרת פשרות במציאות שסובבת אותה. ציירת שמתכתבת עם דימויים מההיסטוריה של הציור באופן אינטואיטיבי וטבעי: פורטרט עצמי, טבע דומם או נוף.

"הדקל נראה לי זוהר והצבע של השמים מהפנט, האור עושה את כל ההבדל, אבל האור הוא גם

גורם מספר אחד לתסכול, כי בלתי אפשרי להגיע לצבע המואר, למשל של השמים".

זהו מחקר מעמיק של פני-שטח. עד כמה הוא צריך להיות עשיר בשכבות, רזה או חסר. מתיחת גבולות הסטטיות הציורית על-ידי תנועת מכחול וכתם, הכנסת הזמן החולף והתנועה השקטה, כמעט לא מורגשת, אל תוך הציור, התקרבות אל החלון, מבט אל החצר, בריחה אל שמים יפהפיים. הצופה תוהה על משיחות המכחול שעוקבות אחרי העין הרואה והופכות לעבודת אמנות חושנית ומאירה.

נוף מהחלון אל החצר הפנימית הוא אמצעי להרהור וחיפוש אחר האמת כתמונת מצב פנימית. כלים על שולחן מרתקים אותה כיצירת מערכת-יחסים בין צורות וצבע. ביבר מתבוננת על המציאות בכל פעם מחדש, קווים של רישום או משיחות מכחול מערטלים את הנוף מן המוכר, חודרים פנימה כדי לחפש את הצורה הפנימית ומתכסים בצבע. עיני הציירת שבוחנות את המראה נזהרות לא להיכנס לשאננות ביחס למוכר, לקפל בתוכו את ההסתכלות פנימה, להבהיר את המראה, לרווח לו מקום דרך צורה, מכחול וצבע.